

[Ingerlise Koefoed]

ten, og det offentlige skal repræsenteres stærkt i de organer, der skal have til opgave at iværksætte, koordinere og – som det hedder med et lidt uheldigt udtryk, synes jeg – effektivisere de fælles foranstaltninger for den danske eliteidræt.

Vi står her i dag med et lovforslag om eliteidrættens fremme, hvor vi må konstatere, at ingen af de betingelser, som vi stillede dengang, i realiteten er blevet opfyldt. Der står nogle meget pæne ord i forslaget og i bemærkningerne til det om de forskellige områder, men der står intet konkret. Hvordan vil man f.eks. gøre satsningen på eliteidrætten socialt og samfundsmæssigt forsvarlig? Hvordan har man tænkt sig at sikre den arbejdsmæssige og uddannelsesmæssige trykthed, som eliteidrætsudøverne klart har krav på? Hvordan vil man undgå, at eliteidrætsfolket skal være levende reklamesøjler, ja, måske endda være tvunget til at reklamere for foretagender, som er dem imod? Hvordan vil man egentlig klare at få sat de vandtætte skodder, som man gerne vil have mellem eliteidrætten og breddeidrætten? Det skulle nemlig være et af de vigtige formål med at skille eliteidrætten ud, har vi forstået. Hvordan vil man holde talentspejderne væk fra forpubertetsbørnene og de helt unge? Hvordan vil man undgå, at al den megen kredsen om eliteidræt smitter af på idrætspædagogikken i folkeskolen og i børneklubberne? Hvorfor er den offentlige repræsentation i repræsentantskab og bestyrelse for den nye institution, der ganske vist ikke hedder Dantop, men som ligner den meget, så svag? Det er dog temmelig mange penge, man skal sætte fra offentlighedens side. Hvorfor er der så få aktive idrætsudøvere med? Det må dog være vigtigt, at deres erfaringer fra topidrætten indgår med meget stor vægt i både bestyrelse og repræsentantskab. Alle disse spørgsmål må vi have besvaret under udvalgsarbejdet. Jeg er sikker på, at der er en hel del, der skal ændres og rettes op, før vi kan give lovforslaget vores tilslutning.

Det indtryk, man får, når man læser forslaget, kan godt gøre én lidt forskrækket. For hvis der ikke tages anderledes klart fat på det sociale, det pædagogiske og det samfundsmæssige, risikerer vi efter vores mening at overlade de unge, der er gode til idræt og gerne vil bruge nogle år på den, til et rotteræs og en kadaverdisciplin, til en helt urime-

lig medaljebegejstring og en kvalmende nationalstolthed, som ingen kan være tjent med at skulle underkaste sig.

Idræt bør være noget, der har med både krop, hjerne og hjerte at gøre. Også eliteidrætsudøvere har brug for den almenmenneskelige bredde, som kan bære igennem både sejre og nederlag, som kan give dem baggrund for et liv ved siden af idrætten, og som kan få dem til at kræve retten til personlig stillingtagen og ytringsfrihed også i de politiske spørgsmål.

Den ret har de ikke i dag. Det sidste eksempel har vi i udskillelsen fra håndboldlandsholdet af Per Skaarup, som jo har tilladt sig at viderebringe sine ideer om fred og krig til sine kammerater og kolleger i idrætten – og til befolkningen, såmænd. Hvornår kan det mon blive slået fast med firtommer-søm, at ingen ejer eliteidrætsudøvernes tanker? Ingen ejer deres holdninger og deres ord, uanset hvor meget de så spiller fodbold eller håndbold eller svømmer – for Carlsberg eller for kulturministeren.

Vi går altså gerne aktivt ind i debatten om eliteidrætten og lovgivningen om den, men vi gør det ud fra den indstilling, at mennesker – også idrætsmennesker – skal have mulighed for at blive hele mennesker. Det fremgår faktisk ikke klart af dette lovforslag, hvordan kulturministeren har tænkt sig at de skal kunne blive det på idrættens slagmarker.

(Kort bemærkning).

Poulsgaard (FP):

Den fik jo ikke for lidt. Kvalmende nationalstolthed, hvad er det? Så tilhører jeg den flok, der føler kvalmende nationalstolthed. Jeg er stolt, når vore fodboldspillere, tennisspillere, og hvad de er, tager nogle præmier med hjem, og jeg er sikker på, at de er betydelig bedre repræsentanter for vort land, end SF er. Men hvad mener fru Ingerlise Koefoed med kvalmende nationalstolthed? Det er jeg lidt interesseret i at få at vide.

(Kort bemærkning).

Ingerlise Koefoed (SF):

Jeg vil gerne sige til hr. Poulsgaard, at også jeg synes, det er fint, når vore fodboldspillere tager ud og vinder i EM, VM, eller hvad det nu er, de skal vinde i. Jeg synes, det er